

Višina

Bil je lep prvojuljski dan leta 2003. Sonce je sijalo in pihal je jugozahodnik. Z Urošom Štuklekom sva se dogovorila, da po njegovi službi opraviva trenažni let z Duo Discusom. Da ne bi izgubljal časa, sem sedel v Blanika in v vlogi učitelja »peglal« pobočje Kunigunde. Kunigunda je hrib, ne preveč visok, ki pri jugozahodniku dobro drži, tako da se da »viseti« v zraku. V preteklosti nam je že večkrat omogočila, da smo dnevni izkupiček jadralnega naleta dvignila na 80 ur. Opravil sem dva poleta v dolžini dveh ur in šestinštirideset minut. Nič posebnega se ni zgodilo, le vroče je postajalo. Hrib je držal dobro, jaz pa sem učencema razlagal pravila letenja na pobočju.

Uroš je bil točen. Hitro sva pripravila Duo Discusa in v prepričanju, da se bo danes dalo še kaj narediti, vzletiva malo po 16. uri. Hitrost vetra se je med tem povečala, tako da ni bilo bojazni, da ne bi ostala v zraku. Odpneva nizko, malo nad vrhom hriba, v prepričanju, da nama v primeru, da uloviva val, ne bo treba trepetati ali višina je ali je ni. Toda razmere na hribu niso bile tako idealne. Pošteno se je bilo treba potruditi, da nisva pristal. Po skoraj uri guncanja malo gore malo dole, sva prvič ujela močnejše dviganje in se dvignila na 1800 metrov, kar nam je omogočilo, da sva se odpeljala do Vinske gore. Nato pa počasi od kumulusa do kumulusa proti gori Oljki. Zanos vetra je velik, zato napredujema počasi. Duo Discus je odličen dvosed in Uroš s pridom izkorišča njegove letalne sposobnosti. Dokopljeva se do Polzele, kjer so se razvili kongestusi in v privetrni strani oblaka poskuša napraviti preskok nad oblak. Jaz sem bolj previden in se držim bolj stran od oblaka, medtem ko Uroš z desnim krilom »šari« po oblaku. »Kaj pa če nama prileti kdo nasproti«, ga vprašam. Uroš samo zamahne z roko in leti naprej. Zavedam se, da je tudi Aleš Klinar nekje na tem področju in ima enak cilj kot midva: diamantna višina. Zapeljeva se proti Mozirju. Samo izgubljava višino, tako da sva kmalu spet na istem mestu kot prej, samo precej nižje. Ujameva metrsko dviganje in počasi pridobivava na višini. Kumulusov je vse manj, dviganje pa še kar naprej vztraja. Brez velikega pompa vsa zajahala val, ki naju je dvignil na 2700 metrov.

Ob tem sem se spomnil, ko sem leta 1974 opravil prosti prelet 520 kilometrov in mi je za Zl«C» značko s tremi diamanti manjkala samo še višina, dogodka, ko me je Maks Arbeiter »šlepal« na goro Oljko. Prav tako je bil zelo vetroven in turbulenten dan. Odpel sem nizko v prepričanju, da hrib tako dobro drži. Kakšna zмота! Zapeljal sem se po pobočju, pa nič. Samo dol. Če ne bo dviganja sem na tleh. Ko sem ponovno priletel v rotor, me je dvignilo z 4m/s. »Tega pa ne smem izpustiti«, si rečem in napravim oster zavoje ne gleda kakšno hitrost imam. »Rodeo« je trajal vse do 800 metrov, ko se je naenkrat vse umirilo. Ostalo je samo mirno dviganje do 3200 metrov. Zaradi prihajajoče noči, sem moral let prekiniti, zapustiti dviganje in pristati.

Tako kot je prišel, je tudi izginil. Spet sva brez dviganja vendar dovolj visoko, da se pomikava v smeri proti Mozirju. Na višini 2200 metrov nama iz nasprotne smeri prileti Aleš z Y3. Ne vidi naju, midva pa ga tudi ne moreva poklicat, ker sva na frekvenci ljubljanske kontrole. Takoj, ko sva priletela v CTR Ljubljana sva se javila kontroli, ki je zahtevala, da javljava višino in pozicijo.

Ozračje se je že popolnoma osušilo, le nekaj kumulusov je še, vendar so vsi pod nama. Oziram se v nebo, če bi zagledal valovni oblak, pa tudi tega ni. Na zadnji plati začutim dobro znam pritisk. Pogledam na variometer, ki kaže najprej metre in še raste. Končalo se je nekaj čez tri metre. »Pa ga imava«, rečem Urošu, ki je v funkciji pilota. Uživava v dviganju vse do 5000 metrov, ko naju preseneti kontrolor z obvestilom, naj se umakneva, ker ima poletenja potniška letala. Začneva se umikati proti Plešivcu. Nič kaj prijetno, sva namreč brez kisika. Uroš od 4000 metrov tarna, da ga malo boli glava, jaz sem pa pomanjkljivo oblečen. Letim v kratkih hlačah, sandalih, brez nogavic, zunaj je pa minus 10° C. Vsa topla oblačila so ostala v avtu. Na tej višini sem si poskusil nadeti nogavice, ki sem jih imel v žepu. Pa sem namero

opustil, ker sem mi je zdelo škoda porabljenega kisika. Kar je je, nama manjka še zelo malo do končnega uspeha. Urošu predlagam, da se vrneva v dviganje, ki sva ga zapustila in opraviva let do zelene višine. Potniškega letala tako in tako ne bova videla. Najino odločitev prekine kontrolorjev glas, ki nama dovoli nadaljevati let. Ponovno poiščeva val in splezava do 5600 metrov. Pogledujem prste in nohte, če so kaj spremenili barvo. Vse je v mejah normale, le mravljinca so se začeli pojavljati. Skrajni čas je, da zapustiva višino. Kontrolorju se zahvaliva za lepo vodenje poleta, poveva kje se bova spuščala in prekineva vezo. Ura je 19 in 16 minut.

Spuščava se počasi, obrnjena proti soncu, ki naju lepo greje. Seveda sva svoj podvig sporočila po klubski frekvenci. Piloti, ki so bili takrat na letališču so naju iskali po nebu. Bila sva mala bela pikica na sinje modrem nebu. Spuščanje je trajalo celo uro. Pristaneva ob 20 uri in 20 minut. Ta dan sem bil v zraku 6 ur in 57 minut.

Hvala Uroš! Vesel sem, da sem bil tvoj sopotnik v tem letu.

